

Настрагинъ Ходжа.

Идаше отъ Иконіа на Цариградъ съ мѣле-то си. Като стагнѣ въ Юскюдаръ, покачи сѣ на една ораничка, за да мине отъ вѣдѣ. И кога-то стигнѣ за да слезе отъ ораница-та, попыта канкѣа-та си що е длѣженъ да плати. „Двѣ пари за тебе и двѣ за мѣле-то ти“ каза канкѣа. И какъ може това, каже Ходжа-та, да плати мѣле-то ми колко-то и азъ? — Така е тѣка обичай отбѣрна канкѣй — „Тѣй като е, на ти еще четѣри пари, Господине, и забѣди мѣ назада.“

Олѣдѣ малко, Настрагинъ, минѣваше съ мѣле-то си пакъ на Юскюдаръ. Зритѣли-тѣ като го видѣхъ че сѣ враца толко скоро отъ Цариградъ, чѣдаше сѣ, пытахъ го, що сѣ варна безъ да излезне? — „Прѣатели имѣ рече: не ми е ѣгодно да отхождамъ въ такѣвзи градъ, гдѣто мѣлета-та иматъ еднакъ цѣнъ съ чѣловѣцы-тѣ.“

